

Arrest

nr. 322 501 van 26 februari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VANDENBROUCKE
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 september 2024 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekers en hun advocaat M. KALIN loco advocaat D. VANDENBROUCKE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, dienden op 17 augustus 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoekers werden afzonderlijk gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 11 maart 2024, telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Hun advocaat was aanwezig.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 23 juli 2024 de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die als volgt luiden:

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van G.L., Y.O., verzoekster, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, G. L. Y. O. verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het Guarupay, een dorpje in het departement Meta. U verhuisde reeds op jonge leeftijd naar Villavicencio. U hebt een technisch diploma administratief beheer. Tijdens uw werkzaamheden in een verdeelbedrijf leerde u uw partner P. G. O. (O.V. [...]) kennen. In 2022 trok u in bij uw partner en zijn familie in de buurt San Antonio (Villavicencio). Ter staving van uw identiteit legt u uw internationaal paspoort neer.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner O. P. G. (CG: [...]):

U, P. G. O., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1998 te Bogota. U groeide echter op in de stad Villavicencio (Meta) waar u samen met uw moeder en twee jongere broers in de wijk San Antonio woonde. Nadat u uw middelbare school had afgemaakt behaalde u een diploma in administratief beheer. Toen u ongeveer twintig jaar oud was ging u aan de slag bij een bedrijf dat huishoudproducten verdeelde. Daar leerde u in 2019 uw partner, G. L. Y. O. (O.V. [...]), kennen. In 2022 trok uw partner bij u en uw familie in.

Voor uw werk moest u geregeld naar andere steden waar u telkens enkele dagen verbleef. Toen u op een dag in december 2022 voor uw werk op weg was van Villavicencio naar Puerto Gaitan, werd u tegengehouden aan een blokkade. U dacht eerst dat het een blokkade van het leger was omdat de personen een gelijkaardig uniform droegen. Wanneer zij op u afkwamen merkte u echter op dat ze een armband droegen met FARC op, wat u deed inzien dat het een illegale blokkade was van een gewapende groepering. De mannen vroegen u om een pakketje voor hen naar Puerto Gaitan te brengen, wat u echter weigerde omdat u dacht dat er illegale goederen in zaten. Vervolgens lieten ze u gaan maar zeiden ze dat u de volgende keer goed moest nadenken, waarna u verder reed naar Puerto Gaitan. Twee maanden later, in februari, werd u opnieuw tegengehouden door de FARC op dezelfde weg. Ze vroegen u wederom een pakketje voor hen naar Puerto Gaitan te vervoeren, wat u opnieuw weigerde. Hierop scholden ze u uit en zeiden ze ook dat ze u zouden vermoorden, maar omdat er op dat moment veel verkeer was lieten ze u gewoon gaan. U reed verder naar Puerto Gaitan en deed uw werk zoals normaal. Wanneer u later thuis kwam vertelde u alles voor de eerste keer aan uw partner. Vier maanden later was u in Puerto Gaitan voor uw werk toen u op de hoek van een druk park werd tegengehouden door drie mannen in burger. U herkende één van hen van bij de illegale blokkades. Ze bedreigden u met de dood en zeiden dat u niet meer in Puerto Gaitan, Meta of Casanare kon komen. U werd toen heel bang, maakte uw verkoop niet af en ging onmiddellijk terug naar Villavicencio. Na deze derde ontmoeting besloten u en uw partner om Colombia te verlaten. Jullie begonnen alles te regelen, namen ontslag en verkochten onder andere uw auto en uw motor om vliegtickets te kunnen betalen. Enkele dagen na de derde confrontatie begon een onbekend nummer u op te bellen. Pas de derde keer nam u uiteindelijk op. De stem aan de andere kant van de lijn stelde zich voor met de alias A.. Hij zei u dat hij u en uw vrouw in de gaten hield en dat jullie niet meer in Meta, Casanare en Puerto Gaitan mochten komen. Dit was de eerste keer dat ook uw partner bedreigd werd door de FARC. Desondanks rondde u uw contract (dat tot 31 juli 2023 liep) nog af op uw werk en negen dagen later verlieten u en uw partner Colombia. Via Bogota en Madrid vlogen jullie naar België waar jullie toekwamen op 10 augustus 2023. Een week later dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest dat bij een terugkeer naar Colombia u en uw partner vermoord zullen worden door de FARC.

Ter staving van uw verzoek legt u de originele paspoorten van u en uw partner en uw identiteitskaart van Colombia neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw echtgenoot de vluchtelingenstatus en ook

de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner (notities persoonlijk onderhoud CGVS Y. O. d.d. 11.03.2024, p. 7). Bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw echtgenoot die u hieronder kunt lezen:

U baseert uw vertrek uit Colombia op de problemen die u ondervond met de FARC nadat u meermaals weigerde een pakketje voor hen te vervoeren (notities persoonlijk onderhoud CGVS O. P. d.d. 11.03.2024 (CGVS), p. 7). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan deze bewering.

Om te beginnen worden uw verklaringen omtrent de verschillende confrontaties die u had met guerrillastrijders van de FARC gekenmerkt door vaagheden en een gebrek aan plausibiliteit. Zo werd u naar eigen zeggen in december 2022 een eerste maal tegengehouden aan een illegale blokkade van de FARC en hoorde u vervolgens niets van de groepering tot ze u twee maanden later op ongeveer dezelfde plek opnieuw tegenhielden en u dezelfde vraag stelden (CGVS, p. 7). Ondanks uw bewering dat u om de twee weken naar Puerto Gaitan ging voor uw werk kon u merkwaardig genoeg niet zeggen of u ooit eerder dergelijke blokkade had gezien op dat punt (CGVS, p. 8). Ook bleven uw verklaringen inzake wat er tijdens deze verschillende confrontaties gezegd werd opvallend aan de oppervlakte. Gevraagd waarheen u het kistje precies moest brengen zei u dat ze u dat nooit verteld hebben (CGVS, p. 9, 10, 18 & 20), wat minstens vreemd is. Verder bleef u ook vaag over uw eigen reactie op de vraag om het pakketje te vervoeren. U verklaarde louter dat u hen zei dat u de kist niet kon meenemen maar wist verder niet meer wat u nog zei (CGVS, p. 9). De guerrilla's lieten u na uw twee weigeringen steeds gewoon gaan zonder verdere vragen (CGVS, p. 7). In deze context dient er op gewezen dat een dergelijk geduldige aanpak in schril contrast staat met de door u geschetste gevolgen van het weigeren van een samenwerking met de FARC (CGVS, p. 18). Zo zei u immers dat mensen onder meer ter plekke vermoord worden of dat hun auto in brand gestoken werd (CGVS, p. 18). Het mag dan ook verbazen dat u, ondanks dat u tweemaal weigerde 'een gunst voor hen uit te voeren', nog maanden probleemloos uw werkzaamheden kon verderzetten. Na de tweede confrontatie met de FARC hoorde u immers wederom vier maanden niets van de gewapende groepering tot u plotsklaps in Puerto Gaitan door drie mannen met de dood bedreigd werd (CGVS, p. 13). Uw vaagheid omtrent de verschillende confrontaties en het weinig plausible verloop van uw voorgehouden bedreigingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent stellig.

Bovendien maakte u niet aannemelijk waarom de guerrilla's van de FARC net u vroegen om een pakketje voor hen te vervoeren. U verklaarde dat noch u noch uw partner ooit eerder in de problemen waren gekomen met deze gewapende groepering (CGVS, p. 8 & 20). Verder kent u ook niemand die connecties heeft met de FARC en heeft u zelf nooit de indruk gewekt met hen te willen samenwerken (CGVS, p. 8). Uitdrukkelijk gevraagd waarom ze u uitkozen om het pakketje te leveren, zei u het niet te weten (CGVS, p. 11). U gaf tevens zelf aan dat de blokkades eerder willekeurig werkten en dat u tijdens de eerste confrontatie het enige aanwezige voertuig was (CGVS, p. 20). Conform bovenstaande verklaringen maakte u niet aannemelijk dat de FARC het specifiek op u gemunt had.

Er dient tevens opgemerkt dat het doet verbazen dat u niet op de hoogte was of eventueel andere van uw collega's, die tevens regelmatig naar Puerto Gaitan moesten voor het werk, gelijkaardige confrontaties meemaakten (CGVS, p. 10). Sterker nog, u heeft zich hier zelfs nooit over geïnformeerd (CGVS, p. 10). Ook wat betreft uw algemene kennis inzake personen die gedwongen werden voor de FARC te werken, stelden uw verklaringen teleur (CGVS, p. 16). Nochtans zou dergelijke kennis u in staat kunnen stellen uw eigen risico in te schatten. Uw desinteresse in gelijkaardige incidenten is dan ook frappant en zet de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de FARC verder op de helling.

Verder is ook uw eigen gedrag na de verschillende confrontaties met de FARC bijzonder weinig aannemelijk. Zo bleef u naar eigen zeggen nog tot aan uw uiteindelijke vertrek uit Colombia aan het werk en ging u zelfs nog op regelmatige basis naar Puerto Gaitan (CGVS, p. 11 & 15). Aangezien u net op deze route steeds in de problemen kwam met de FARC doet het lichtzinnige karakter van uw beslissing om u steeds opnieuw naar Puerto Gaitan te begeven ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Dat u na de tweede confrontatie uw 'normale route' wel af en toe ingewisseld zou hebben voor een alternatieve weg (CGVS, p. 11), is een weinig ingrijpende voorzorgsmaatregel die niet kan overtuigen. Bovendien bleef u ook na de derde bedreiging gewoon verder aan het werk, hetgeen haaks staat op uw verklaring dat u destijds de ernst van de situatie inzag (CGVS, p. 17). Sterker nog, zelfs nadat u vervolgens nog verschillende dreigtelefoons ontving, werkte u nog steeds voort en begaf u zich daarenboven nog regelmatig in andere steden (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom u ondanks de risico's uw werk tot aan het einde bleef verderzetten, verklaarde u dat u een contract had dat u moest afwerken (CGVS, p. 19). Echter, daar de drie confrontaties met de FARC steeds plaatsvonden tijdens uw werkzaamheden overtuigt deze verklaring allerm minst. Ook is het noemenswaardig dat uw baas helemaal niet op de hoogte was van uw problemen omdat u het hem blijkbaar nooit vertelde (CGVS, p. 19). U verklaarde echter dat als hij op de hoogte was geweest, hij begrip had gehad voor de situatie en u vroegtijdig had laten stoppen (CGVS, p. 19). In het licht van deze bewering

kan allerm minst worden ingezien waarom u nog tot het allerlaatste moment aan het werk bleef in Colombia, te meer daar u en uw partner jullie paspoorten reeds lieten maken in mei 2023, ruim één maand voor de derde confrontatie, naar eigen zeggen omdat jullie "zeer bang" (CGVS, p. 15, 17). Daarbij stelde u de paspoorten effectief verkregen te hebben in juli, maar duurde het vervolgens nog een maand vooraleer jullie effectief uit Colombia vertrokken, waarvoor de uitleg luidt dat u uw auto en brommer nog moest verkopen (CGVS p.17, 19). Bovenstaande vaststellingen doen de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake enige vrees die u hebt ten aanzien van de FARC in Colombia, eveneens stellig teniet.

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat u bij de registratie van uw asielerzoek door de Dienst Vreemdelingzaken verklaarde dat u de derde maal ook 'opnieuw onderweg' naar Puerto Gaitán werd tegengehouden (zie Vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ d.d. 11.09.2023 vraag 3.5), terwijl u aan het CGVS liet verstaan dat u de derde maal in Puerto Gaitán zelf werd benaderd (CGVS p.12). Ook vermeldde u destijds de dreigtelefoontjes die u van de genoemde A. zou gekregen hebben vreemd genoeg niet (zie Vragenlijst CGVS), maar deed uw partner dit wel. Zij stelde echter dat deze A. naar 'iemand' belde die op zijn beurt de telefoon aan u gaf (zie Vragenlijst CGVS d.d.11.09.2023 vraag 3.5), waar u dan weer aangaf dat u altijd op uw privénummer werd opgebeld (CGVS p.13). Dergelijke inconsistenties doen onvermijdelijk eveneens verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat u Colombia verliet zonder daar bescherming te zoeken bij de autoriteiten. U verklaart op geen enkele wijze hulp gezocht te hebben of naar de autoriteiten te zijn gestapt, noch na de eerste confrontatie met de FARC, noch na de daaropvolgende confrontaties en bedreigingen. U gaf aan dat u niet wist tegen wie specifiek u een klacht moest indienen (CGVS, p. 10). Nochtans beschikte over een telefoonnummer gezien de genoemde A. u vijf maal opbelde met hetzelfde nummer (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom u het nummer niet kon aangeven bij de autoriteiten in het kader van een klachtprocedure gaf u voorts de vage en weinig overtuigende uitleg dat in Colombia simkaarten zonder identiteitskaart kunnen worden gekocht (CGVS, p. 20). Wat uw verklaringen betreft dat dergelijke klachten, tegen groeperingen, bovendien vaak ongestraft blijven (CGVS, p. 10, 11 & 14) dient te worden gesteld dat ook deze niet kunnen volstaan. Dat de autoriteiten u niet zouden kunnen bijstaan, is immers louter een veronderstelling die u op geen enkele manier hard maakt. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. U hebt niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is. Het spreekt namelijk voor zich dat u in Colombia geen bescherming kan krijgen indien u daar zelf niet om vraagt.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De door u neergelegde documenten, meer bepaald de originele Colombiaanse paspoorten van u en uw vrouw alsook uw Colombiaanse identiteitskaart, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Deze stukken bevestigen immers louter jullie identiteit en nationaliteit, elementen die in bovenstaande beslissing niet worden betwist.

Betreffende de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, die u aan het CGVS overmaakte op 16 april 2024, dient tot slot nog gesteld dat slechts het minieme correcties zijn die de appreciatie van uw verzoek om internationale bescherming evenmin ombuigen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de **veiligheidssituatie** in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het **vredesakkoord** dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARCEP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de

georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van P.G., O., verzoeker, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, P. G. O., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1998 te Bogota. U groeide echter op in de stad Villavicencio (Meta) waar u samen met uw moeder en twee jongere broers in de wijk San Antonio woonde. Nadat u uw middelbare school had afgemaakt behaalde u een diploma in administratief beheer. Toen u ongeveer twintig jaar oud was ging u aan de slag bij een bedrijf dat huishoudproducten verdeelde. Daar leerde u in 2019 uw partner, G. L. Y. O. (O.V. [...]), kennen. In 2022 trok uw partner bij u en uw familie in.

Voor uw werk moest u geregeld naar andere steden waar u telkens enkele dagen verbleef. Toen u op een dag in december 2022 voor uw werk op weg was van Villavicencio naar Puerto Gaitan, werd u tegengehouden aan een blokkade. U dacht eerst dat het een blokkade van het leger was omdat de personen een gelijkaardig uniform droegen. Wanneer zij op u afkwamen merkte u echter op dat ze een armband droegen met FARC op, wat u deed inzien dat het een illegale blokkade was van een gewapende groepering. De mannen vroegen u om een pakketje voor hen naar Puerto Gaitan te brengen, wat u echter weigerde omdat u dacht dat er illegale goederen in zaten. Vervolgens lieten ze u gaan maar zeiden ze dat u de volgende keer goed moest nadenken, waarna u verder reed naar Puerto Gaitan. Twee maanden later, in februari, werd u opnieuw tegengehouden door de FARC op dezelfde weg. Ze vroegen u wederom een pakketje voor hen naar Puerto Gaitan te vervoeren, wat u opnieuw weigerde. Hierop scholden ze u uit en zeiden ze ook dat ze u zouden vermoorden, maar omdat er op dat moment veel verkeer was lieten ze u gewoon gaan. U reed verder naar Puerto Gaitan en deed uw werk zoals normaal. Wanneer u later thuis kwam vertelde u alles voor de eerste keer aan uw partner. Vier maanden later was u in Puerto Gaitan voor uw werk toen u op de hoek van een druk park werd tegengehouden door drie mannen in burger. U herkende één van hen van bij de illegale blokkades. Ze bedreigden u met de dood en zeiden dat u niet meer in Puerto Gaitan, Meta of Casanare kon komen. U werd toen heel bang, maakte uw verkoop niet af en ging onmiddellijk terug naar Villavicencio. Na deze derde ontmoeting besloten u en uw partner om Colombia te verlaten. Jullie begonnen alles te regelen, namen ontslag en verkochten onder andere uw auto en uw motor om vliegtickets te kunnen betalen. Enkele dagen na de derde confrontatie begon een onbekend nummer u op te bellen. Pas de derde keer nam u uiteindelijk op. De stem aan de andere kant van de lijn stelde zich voor met de alias A.. Hij zei u dat hij u en uw vrouw in de gaten hield en dat jullie niet meer in Meta, Casanare en Puerto Gaitan mochten komen. Dit was de eerste keer dat ook uw partner bedreigd werd door de FARC. Desondanks rondde u uw contract (dat tot 31 juli 2023 liep) nog af op uw werk en negen dagen later verlieten u en uw partner Colombia. Via Bogota en Madrid vlogen jullie naar België waar jullie toekwamen op 10 augustus 2023. Een week later dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest dat bij een terugkeer naar Colombia u en uw partner vermoord zullen worden door de FARC.

Ter staving van uw verzoek legt u de originele paspoorten van u en uw partner en uw identiteitskaart van Colombia neer.

U maakte op 16 april 2024 opmerkingen over aan het CGVS betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw vertrek uit Colombia op de problemen die u ondervond met de FARC nadat u meermaals weigerde een pakketje voor hen te vervoeren (notities persoonlijk onderhoud CGVS O. P. d.d. 11.03.2024 (CGVS), p. 7). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan deze bewering.

Om te beginnen worden uw verklaringen omtrent de verschillende confrontaties die u had met guerrillastrijders van de FARC gekenmerkt door vaagheden en een gebrek aan plausibiliteit. Zo werd u naar eigen zeggen in december 2022 een eerste maal tegengehouden aan een illegale blokkade van de FARC en hoorde u vervolgens niets van de groepering tot ze u twee maanden later op ongeveer dezelfde plek opnieuw tegenhielden en u dezelfde vraag stelden (CGVS, p. 7). Ondanks uw bewering dat u om de twee weken naar Puerto Gaitan ging voor uw werk kon u merkwaardig genoeg niet zeggen of u ooit eerder dergelijke blokkade had gezien op dat punt (CGVS, p. 8). Ook bleven uw verklaringen inzake wat er tijdens deze verschillende confrontaties gezegd werd opvallend aan de oppervlakte. Gevraagd waarheen u het kistje precies moest brengen zei u dat ze u dat nooit verteld hebben (CGVS, p. 9, 10, 18 & 20), wat minstens vreemd is. Verder bleef u ook vaag over uw eigen reactie op de vraag om het pakketje te vervoeren. U verklaarde louter dat u hen zei dat u de kist niet kon meenemen maar wist verder niet meer wat u nog zei (CGVS, p. 9). De guerrilla's lieten u na uw twee weigeringen steeds gewoon gaan zonder verdere vragen (CGVS, p. 7). In deze context dient er op gewezen dat een dergelijk geduldige aanpak in schril contrast staat met de door u geschetste gevolgen van het weigeren van een samenwerking met de FARC (CGVS, p. 18). Zo zei u immers dat mensen onder meer ter plekke vermoord worden of dat hun auto in brand gestoken werd (CGVS, p. 18). Het mag dan ook verbazen dat u, ondanks dat u tweemaal weigerde 'een gunst voor hen uit te voeren', nog maanden probleemloos uw werkzaamheden kon verderzetten. Na de tweede confrontatie met de FARC hoorde u immers wederom vier maanden niets van de gewapende groepering tot u plotsklaps in Puerto Gaitan door drie mannen met de dood bedreigd werd (CGVS, p. 13). Uw vaagheid omtrent de verschillende confrontaties en het weinig plausible verloop van uw voorgehouden bedreigingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent stellig.

Bovendien maakte u niet aannemelijk waarom de guerrilla's van de FARC net u vroegen om een pakketje voor hen te vervoeren. U verklaarde dat noch u noch uw partner ooit eerder in de problemen waren gekomen met deze gewapende groepering (CGVS, p. 8 & 20). Verder kent u ook niemand die connecties heeft met de FARC en heeft u zelf nooit de indruk gewekt met hen te willen samenwerken (CGVS, p. 8). Uitdrukkelijk gevraagd waarom ze u uitkozen om het pakketje te leveren, zei u het niet te weten (CGVS, p. 11). U gaf tevens zelf aan dat de blokkades eerder willekeurig werkten en dat u tijdens de eerste confrontatie het enige aanwezige voertuig was (CGVS, p. 20). Conform bovenstaande verklaringen maakte u niet aannemelijk dat de FARC het specifiek op u gemunt had.

Er dient tevens opgemerkt dat het doet verbazen dat u niet op de hoogte was of eventueel andere van uw collega's, die tevens regelmatig naar Puerto Gaitan moesten voor het werk, gelijkaardige confrontaties meemaakten (CGVS, p. 10). Sterker nog, u heeft zich hier zelfs nooit over geïnformeerd (CGVS, p. 10). Ook wat betreft uw algemene kennis inzake personen die gedwongen werden voor de FARC te werken, stelden uw verklaringen teleur (CGVS, p. 16). Nochtans zou dergelijke kennis u in staat kunnen stellen uw eigen risico in te schatten. Uw desinteresse in gelijkaardige incidenten is dan ook frappant en zet de geloofwaardigheid van uw beweerdde problemen met de FARC verder op de helling.

Verder is ook uw eigen gedrag na de verschillende confrontaties met de FARC bijzonder weinig aannemelijk. Zo bleef u naar eigen zeggen nog tot aan uw uiteindelijke vertrek uit Colombia aan het werk en ging u zelfs nog op regelmatige basis naar Puerto Gaitan (CGVS, p. 11 & 15). Aangezien u net op deze route steeds in de problemen kwam met de FARC doet het lichtzinnige karakter van uw beslissing om u steeds opnieuw naar Puerto Gaitan te begeven ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Dat u na de tweede confrontatie uw 'normale route' wel af en toe ingewisseld zou hebben voor een alternatieve weg (CGVS, p. 11), is een weinig ingrijpende voorzorgsmaatregel die niet kan overtuigen. Bovendien bleef u ook na de derde bedreiging gewoon verder aan het werk, hetgeen haaks staat op uw verklaring dat u destijds de ernst van de situatie inzag (CGVS, p. 17). Sterker nog, zelfs nadat u vervolgens nog verschillende dreig telefoons ontving, werkte u nog steeds voort en begaf u zich daarenboven nog regelmatig in andere steden (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom u ondanks de risico's uw werk tot aan het einde bleef verderzetten, verklaarde u dat u een contract had dat u moest afwerken (CGVS, p. 19). Echter, daar de drie confrontaties

met de FARC steeds plaatsvonden tijdens uw werkzaamheden overtuigt deze verklaring allerm minst. Ook is het noemenswaardig dat uw baas helemaal niet op de hoogte was van uw problemen omdat u het hem blijkbaar nooit vertelde (CGVS, p. 19). U verklaarde echter dat als hij op de hoogte was geweest, hij begrip had gehad voor de situatie en u vroegtijdig had laten stoppen (CGVS, p. 19). In het licht van deze bewering kan allerm minst worden ingezien waarom u nog tot het allerlaatste moment aan het werk bleef in Colombia, te meer daar u en uw partner jullie paspoorten reeds lieten maken in mei 2023, ruim één maand voor de derde confrontatie, naar eigen zeggen omdat jullie 'zeer bang' waren (CGVS, p. 15, 17). Daarbij stelde u de paspoorten effectief verkregen te hebben in juli, maar duurde het vervolgens nog een maand vooraleer jullie effectief uit Colombia vertrokken, waarvoor de uitleg luidt dat u uw auto en brommer nog moest verkopen (CGVS p.17, 19). Bovenstaande vaststellingen doen de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake enige vrees die u hebt ten aanzien van de FARC in Colombia, eveneens stellig teniet.

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat u bij de registratie van uw asielverzoek door de Dienst Vreemdelingzaken verklaarde dat u de derde maal ook 'opnieuw onderweg' naar Puerto Gaitán werd tegengehouden (zie Vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ d.d. 11.09.2023 vraag 3.5), terwijl u aan het CGVS liet verstaan dat u de derde maal in Puerto Gaitán zelf werd benaderd (CGVS p.12). Ook vermeldde u destijds de dreigtelefoontjes die u van de genoemde A. zou gekregen hebben vreemd genoeg niet (zie Vragenlijst CGVS), maar deed uw partner dit wel. Zij stelde echter dat deze A. naar 'iemand' belde die op zijn beurt de telefoon aan u gaf (zie Vragenlijst CGVS d.d.11.09.2023 vraag 3.5), waar u dan weer aangaf dat u altijd op uw privénummer werd opgebeld (CGVS p.13). Dergelijke inconsistenties doen onvermijdelijk eveneens verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat u Colombia verliet zonder daar bescherming te zoeken bij de autoriteiten. U verklaart op geen enkele wijze hulp gezocht te hebben of naar de autoriteiten te zijn gestapt, noch na de eerste confrontatie met de FARC, noch na de daaropvolgende confrontaties en bedreigingen. U gaf aan dat u niet wist tegen wie specifiek u een klacht moest indienen (CGVS, p. 10). Nochtans beschikte over een telefoonnummer gezien de genoemde A. u vijf maal opbelde met hetzelfde nummer (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom u het nummer niet kon aangeven bij de autoriteiten in het kader van een klachtprocedure gaf u voorts de vage en weinig overtuigende uitleg dat in Colombia simkaarten zonder identiteitskaart kunnen worden gekocht (CGVS, p. 20). Wat uw verklaringen betreft dat dergelijke klachten, tegen groeperingen, bovendien vaak ongestraft blijven (CGVS, p. 10, 11 & 14) dient te worden gesteld dat ook deze niet kunnen volstaan. Dat de autoriteiten u niet zouden kunnen bijstaan, is immers louter een veronderstelling die u op geen enkele manier hard maakt. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. U hebt niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is. Het spreekt namelijk voor zich dat u in Colombia geen bescherming kan krijgen indien u daar zelf niet om vraagt.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De door u neergelegde documenten, meer bepaald de originele Colombiaanse paspoorten van u en uw vrouw alsook uw Colombiaanse identiteitskaart, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Deze stukken bevestigen immers louter jullie identiteit en nationaliteit, elementen die in bovenstaande beslissing niet worden betwist.

Betreffende de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, die u aan het CGVS overmaakte op 16 april 2024, dient tot slot nog gesteld dat slechts het minieme correcties zijn die de appreciatie van uw verzoek om internationale bescherming evenmin ombuigen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de **veiligheidssituatie** in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het **vredesakkoord** dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft

de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARCEP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv.

wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de schending aanvoeren van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Na een theoretisch betoog over de bewijskracht van verklaringen in het vluchtelingenrecht stellen verzoekers dat verzoeker volhardt dat hij de waarheid spreekt. Zij verwijzen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna ‘de Raad’) en paragrafen 198 en 199 van het Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees en stellen dat verzoeker alles heeft verteld wat hij wist en niet meer kan vertellen. Verzoekers betogen dat zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden deze pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen en dat deze niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat het relaas van verzoeker weinig aannemelijk zou zijn. Verzoeker wijst er ook op dat in zoverre er sprake is van incoherenties deze geenszins de kern van zijn asielrelaas raken.

Vervolgens betogen verzoekers dat het feit dat verzoeker geen bescherming heeft gezocht bij de overheid hem niet kan verweten worden aangezien de Colombiaanse overheid niet in staat is zijn burgers te beschermen tegen het geweld. Verzoekers verwijzen naar het meest recente ambtsbericht van de Nederlandse overheid en stellen dat de vredesinitiatieven van Petro weinig effect hebben gehad op de veiligheidssituatie in Colombia. De Paz Total heeft geleid tot een afname van het aantal gewapende confrontaties tussen de Colombiaanse strijdkrachten en illegale gewapende groepen in 2023 maar nog niet tot een volledige stop van de gevechten en er is geen afname van de gevechten tussen illegale groepen, maar wel een stijging. Verzoekers citeren uit het Ambtsbericht en stellen dat het voor zich spreekt dat in een dergelijk onveilig klimaat verzoeker zeer voorzichtig tewerk gaat en niemand in vertrouwen neemt. Het kan hem dan ook niet kwalijk genomen worden dat hij over zijn problemen niet sprak met zijn andere collega's of zijn baas, betogen verzoekers. Zij stellen verder dat waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeker niet voorzichtig tewerk is gegaan na de confrontaties of een alternatieve route diende te zoeken, het duidelijk is dat zij niet vertrouwd is met de plaatsgesteldheid. Verzoeker wijst er op dat er slechts één weg is en dat er éénvoudigweg geen alternatieven zijn.

Verzoekers menen voorts dat onvoldoende rekening werd gehouden met de jonge leeftijd van verzoeker bij de beoordeling van geloofwaardigheid en stellen dat bij de beoordeling van de bewijslast rekening moet gehouden worden met de status van niet-begeleide minderjarige op het ogenblik van het verhoor en dat rekening moet gehouden worden met de graad van geestelijke ontwikkeling en rijpheid van de niet-begeleide minderjarige. Zij wijzen erop dat verzoekster amper 20 jaar oud was toen zij Colombia verliet. Verzoeker is verder de mening toegedaan dat hij in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut. Er dient volgens verzoekers vastgesteld te worden dat verzoeker een zeer gedetailleerd relaas heeft gedaan van de gebeurtenissen en wijzen erop dat verzoekers familie hem smeekt om niet terug te keren naar Colombia. Zij vragen ook rekening te houden met verzoekers risicoprofiel. Hij wordt er immers van verdacht de Farc verraden te hebben, wat geschraagd wordt door de reactie van de Farc. Verzoekers betogen dat hij zich niet heeft geschikt naar de eisen van het Farc en daardoor wordt gezien als een spion en verrader en er wordt hem dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven, wat volgens artikel 48/3 § 5 van de Vreemdelingenwet volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging. Zij stellen verder dat geen bescherming kan worden ingeroepen van de Colombiaanse staat bij gebrek aan doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van vervolgingsdaden.

Tenslotte stellen verzoekers dat verzoeker bij een terugkeer vreest te zullen worden geïdentificeerd als een afgewezen verzoeker om internationale bescherming die in Europa om bescherming heeft gevraagd en om

die reden riskeert te worden onderworpen aan ondervraging, mishandeling, en foltering door de overheid. Er dringt zich een toekomstgerichte beoordeling op, wat blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie en het UNHCR Handbook en verzoekers menen dat hen minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Verzoekers voeren in ondergeschikte orde aan dat verzoeker meent aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stellen dat de situatie in Colombia bijzonder precair is, wat door betrouwbare bronnen wordt aangetoond en op ruime schaal gemediatiseerd. De situatie is bijzonder ernstig en het staat volgens verzoekers buiten kijf dat de dreiging in Colombia op heden zeer significant is. Verzoeker verwijst naar het meest recente ambtsbericht van de Nederlandse overheid (internetlink) en naar het huidige reisadvies dat op heden van kracht is met betrekking tot Colombia en dat hij citeert. Verzoeker verwijst vervolgens naar de aanwezigheid van het (oud) Farc in zijn regio en citeert opnieuw uit het Algemeen Ambtsbericht en besluit dat gezien zijn afkomst uit Colombia, zijn positie en situatie in deze regio, zijn hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief, hem de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

Verzoekers houden vervolgens een theoretisch betoog over de rechtspraak van het EHRM inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM op de socio-economische omstandigheden in een land en stellen dat deze rechtspraak ook moet toegepast worden op de huidige situatie in Colombia. Zij stellen dat op basis van de huidige beschikbare informatie het voorlopig niet uit te sluiten is dat de huidige regering de verantwoordelijke actor is voor de preciaire socio-economische en humanitaire situatie.

Tenslotte betogen verzoekers ondergeschikt dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat verzoeker gelet op de beschreven veiligheidssituatie, zijn verblijf in het buitenland, zijn problemen in het verleden een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit zijn regio van herkomst.

Verzoekers vragen erkend te worden als vluchteling, ondergeschikt te oordelen dat zij in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en uiterst ondergeschikt, de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.2. Verzoekers voegen de bestreden beslissingen en de beslissing BJB toe aan het verzoekschrift.

3. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om

welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van*

bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

5.2. Verzoekers verklaren de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en leggen bij de indiening van hun verzoeken om internationale bescherming hun originele Colombiaanse paspoorten en identiteitskaarten neer (AD, documenten, stukken 1, 2 en 3). Verzoekers' identiteit en Colombiaanse nationaliteit worden niet betwist. Evenmin wordt betwist dat verzoekers tot aan hun vertrek uit Colombia in Villavicencio in het departement Meta woonden.

5.3. De beschermingsverzoeken zijn gebaseerd op verzoekers vrees voor represailles door de gewapende groepering Farc. De door verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten worden beschreven en samengevat in het feitenrelaas van de bestreden beslissingen. Verzoekers maken hierover geen opmerkingen. Uit hun verklaringen blijkt ook dat het beschermingsverzoek van verzoekster volledig is gebaseerd op de feiten die door verzoeker zijn aangehaald. In de mate dat in het verzoekschrift quasi exclusief wordt verwezen naar "de verzoeker", is duidelijk dat het beroep ook namens verzoekster werd ingediend en wordt het huidige beroep dan ook als dusdanig behandeld.

5.4. In de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker wordt geen geloof gehecht aan de door hem aangehaalde problemen met de Farc omdat hij tweemaal zou geweigerd hebben om een pakketje te vervoeren voor deze gewapende groepering naar Puerto Gaitan. Daarbij wordt overwogen dat (1) zijn verklaringen over verschillende confrontaties die hij had met guerrillastrijders van de Farc gekenmerkt worden door vaagheden en een gebrek aan plausibiliteit, nu verzoeker niet kon zeggen of hij ooit eerder een blokkade had gezien op dat punt, hij verklaarde dat hem nooit werd gezegd waar precies hij het pakketje moest brengen, de Farc hem na twee weigeringen steeds liet gaan zonder verdere vragen en hun geduldige aanpak in schril contrast staat met de door verzoeker geschetste gevolgen van de weigering om samen te werken en het mag verbazen dat verzoeker ondanks dat hij tweemaal weigerde een gunst voor hen uit te voeren nog maanden probleemloos zijn werkzaamheden kon verderzetten; (2) hij niet aannemelijk maakte waarom de guerrilla van de Farc net aan verzoeker vroegen om een pakketje voor hen te vervoeren, nu hij zelf noch zijn partner ooit problemen hadden met de Farc en verzoeker verder niemand kent die connecties heeft met de Farc; (3) het opmerkelijk is dat hij niet op de hoogte was of eventueel andere collega's die ook regelmatig naar Puerto Gaitan moesten voor het werk, gelijkaardige confrontaties meemaakten en zich hier ook nooit over informeerde; (4) zijn eigen gedrag na de verschillende confrontaties met de Farc bijzonder weinig aannemelijk zijn nu hij tot aan zijn vertrek aan het werk bleef en nog regelmatig naar Puerto Gaitan ging, en deze lichtzinnige beslissing ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, hij ook na de derde bedreiging gewoon aan het werk bleef en na de telefoonbedreigingen ook verder werkte en zich naar andere steden begaf, zijn baas helemaal niet op de hoogte was van zijn problemen aangezien hij hem dit nooit vertelde, maar dat hij hem had laten stoppen indien hij hiervan op de hoogte was geweest zodat allerminst kan worden ingezien waarom hij tot het allerlaatste moment aan het werk bleef in Colombia; (5) bij de registratie van zijn asielverzoek verzoeker verklaarde dat hij de derde maal ook opnieuw onderweg naar Puerto Gaitan werd tegengehouden terwijl hij aan het CGVS liet verstaan dat hij de derde maal in Puerto Gaitan zelf werd benaderd, hij de dreig telefoons van A. niet vermeldde, wat verzoekster wel deed maar dan weer stelde dat A. naar iemand belde die dan de telefoon aan verzoeker gaf terwijl verzoeker verklaarde dat hij altijd op zijn privé-nummer werd gebeld en (6) verzoeker Colombia verliet zonder daar bescherming te zoeken bij de autoriteiten. In de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster worden deze motieven integraal overgenomen, aangezien verzoekster zich op dezelfde vervolgingsfeiten beroept bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming.

Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier dient te worden besloten dat de motieven op grond waarvan besloten wordt tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de problemen met de Farc, pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier en dat verzoekers er niet in slagen deze motieven te weerleggen.

Vooreerst blijken verzoekers verklaringen over de verschillende confrontaties die hij met leden van de guerrillagroepering Farc zou hebben gehad weinig aannemelijk. Verzoeker verklaart dat hij in totaal 5 en een half jaar werkte in een bedrijf dat instond voor de distributie van huishoudproducten, eerst op de klantendienst en daarna promotie maakte tot verkoper en later naar vertegenwoordiger en in die hoedanigheid naar verschillende steden moest reizen (NPO verzoeker, p. 5). Verzoekster werkte in het zelfde bedrijf als stageaire op het departement administratief beheer gedurende zes maanden en verzoekers leerden elkaar op die manier kennen (NPO verzoeker, p. 5, NPO verzoekster, p. 5). Verzoeker situeert het begin van zijn problemen met de Farc in december 2022 toen hij voor het eerst door deze groepering werd tegengehouden door een blokkade die was opgeworpen tussen Villavivencio en Puerta Gaitan waarbij zij hem vroegen om een pakketje te brengen naar Puerto Gaitan. Verzoekers verklaringen over deze eerste gebeurtenis zijn vrij vaag en al weinig aannemelijk. Verzoeker verklaart dat hij werd tegengehouden aan een blokkade op de weg tussen Villavivencio en Puerto Gaitan en dat hem een middelgroot kistje werd getoond dat in papier gewikkeld was en dat hem een gunst gevraagd werd, met name "we willen dat u dat meeneemt" (NPO verzoeker, p. 7). Verzoeker verklaarde dat hij zag dat het een "illegale blokkade van de Farc was"

(idem) en “dus ik weigerde”. Daarop zeiden ze dat hij moest vertrekken en goed moest nadenken de volgende keer (idem). Later licht hij toe dat hij de goederen naar Puerto Gaitan moest vervoeren en dat de eerste confrontatie met de Farc vijf à tien minuten duurde. Verzoeker kan niet zeggen hoeveel personen hem tegenhielden, stelt dat zij hem niet vertelden naar waar in Puerto Gaitan hij het pakketje moest brengen en ook niet weet en niet heeft gevraagd wat er in het pakketje zat (NPO verzoeker, p. 9). Verzoeker verklaart verder dat hij hen zei dat hij het kistje niet kon meenemen maar niet weet of hij nog iets zei (idem). Uit de landeninformatie blijkt dat gewapende groeperingen zoals de dissidente Farc in Colombia actief zijn in allerlei illegale activiteiten waarbij extreem geweld tegen de bevolking niet geschuwd wordt, in het bijzonder in gebieden waar zij controle hebben (Algemeen Ambtsbericht, p. 24-31).

Uit zijn verklaringen blijkt dat het voor verzoeker volstond om eenvoudigweg te zeggen dat hij het kistje niet kon meenemen om te mogen doorrijden naar zijn bestemming. De door verzoeker beschreven wijze waarop hij zich kon onttrekken aan de ‘gunst’ die hem van de Farc werd gevraagd staat in schril contrast met de gewelddadige handelswijze van deze groepering zoals deze blijkt uit de beschikbare landeninformatie. Het is weinig aannemelijk dat een dergelijke groepering een blokkade opzet op de weg en verzoeker opdraagt om een pakketje voor hen af te leveren in Puerto Gaitan en dan zonder meer genoeg neemt met de weigering van verzoeker om dit te doen en zonder enig probleem opnieuw laat vertrekken. Verzoekers verklaring dat zij hem zegden dat hij de volgende keer goed moest nadenken, duidt evenmin op een ernstige bedreiging aan zijn adres. Deze vaststellingen doen reeds twifelen aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Dit wordt nog verder ondermijnd door verzoekers verklaringen over de tweede maal dat hij werd tegengehouden op dezelfde weg aan een blokkade twee maanden later in februari. Hierover verklaart verzoeker dat “ze wilden weer dat ik een pakket in papier gewikkeld zou meenemen naar de volgende locatie. Geen idee wat er in zat. Maar ik wist dat het illegale groep was dus accepteerde ik het weer niet. Ze lieten mij door opdat er toen veel verkeer was” (NPO verzoeker, p. 7), dat deze tweede confrontatie op ongeveer dezelfde plaats was en gevraagd wat hij de tweede keer zei en hoe hij weigerde het pakketje te vervoeren: “Ik zei dat ik het niet voor hen kon meenemen. Zei u ook waarom u het niet kon meenemen? Nee ik heb het niet uitgelegd. Vroegen ze aan u waarom u het niet kon meenemen? Nee zeiden mij niets over dit onderwerp” (NPO verzoeker, p. 11). Verzoeker verklaarde dat zij de tweede keer toen hij het weigerde “meer gefrustreerd” waren en scheldwoorden gebruikten “Wat zeiden ze weer? Vertrek klotzak we willen je hier niet meer zien (NPO verzoeker, p. 10)? Dat verzoeker ook een tweede keer kon weigeren een gelijkaardig pakketje mee te nemen, daarbij geen enkele uitleg hoefde te verschaffen en opnieuw verder kon rijden zonder noemenswaardige problemen behalve dat hem scheldwoorden naar het hoofd geslingerd werden, is een verdere indicatie van de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dat hij tweemaal aan een blokkade van het Farc werd tegengehouden en gevraagd werd een pakketje te vervoeren voor hen. Indien de Farc leden hem daadwerkelijk wilden inschakelen in het smokkelen van illegale goederen zoals verzoeker, die verklaart niet te weten wat er in het pakketje zat, vermoedt, is het niet aannemelijk dat zij hem tot tweemaal toe op dezelfde plaats zouden tegenhouden en hem zomaar zouden laten vertrekken nadat hij zonder meer weigerde om te doen wat zij van hem verlangden. Dergelijke zachtvaardige en geduldige aanpak valt moeilijk te rijmen met de modus operandi van illegale gewapende groeperingen in Colombia zoals de Farc.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker tussen de eerste en tweede confrontatie aan de blokkade verder voor zijn werk naar Puerto Gaitan zoals normaal bleef reizen en dit om de twee weken en dat hij ook na de tweede confrontatie om de twee weken naar Puerto Gaitan bleef gaan voor zijn werk. Verzoeker verklaarde daarbij dat hij na de tweede confrontatie een andere route begon te nemen “van huis naar Puerto Gaitan via verschillende routes, soms de normale route soms een andere route. Wat bedoelt u met de normale route? Welja met de gewone die ik altijd nam toen ik begon te werken. Ik passeerde altijd de plaats waar ik werd tegengehouden” (NPO verzoeker, p. 11). Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat indien verzoeker daadwerkelijk tweemaal zou zijn tegengehouden door leden van de Farc en hij zich hierdoor bedreigd voelde, hij een grotere voorzichtigheid aan de dag zou leggen en niet langer langs de weg zou rijden waar de Farc blijkbaar tot tweemaal toe een blokkade had opgezet maar een andere route zou kiezen, zodat in de bestreden beslissingen dergelijke handelswijze terecht een lichtzinnig karakter wordt toegeschreven dat de ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven. Ook na de bedreiging in het park in Puerto Gaitan, dat verzoeker vier maanden na de tweede confrontatie aan de blokkade situeert en waar hij benaderd zou zijn door een aantal mannen die dreigden hem te vermoorden als zij hem nog daar zouden zien, en na het telefoontje van A. die zei dat ze hem niet meer wilden zien in Puerto Gaitan, Casanare of in Meta (NPO verzoeker, p. 8) enkele dagen later, bleef verzoeker verder werken, vermits hij verklaarde na het telefoontje van A. nog gaan werken is en pas een week erna begin juli ontslag nam (NPO verzoeker, p. 14-15). Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing blijkt uit verzoekers verklaringen ook dat hij na de confrontaties bij de blokkades zich nooit informeerde bij zijn collega's of zij soortgelijke blokkades en problemen hadden meegemaakt, wat in de door hem geschetste context, waarbij hij telkens in in het kader van en omwille van de aard van zijn werk, reizende vertegenwoordiger/verkoper in de problemen zou zijn gekomen met de Farc. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij al die tijd zijn baas nooit op de hoogte heeft gebracht van zijn problemen met de Farc, hoewel alle bedreigingen telkens plaatsvonden toen hij aan het werken was en de initiële aanleiding voor zijn problemen eveneens verband hield met zijn werk, met name dat hij als reizende verkoper/vertegenwoordiger een interessant profiel zou

hebben om voor de Farc een pakketje te vervoeren naar Puerta Gaitan. Verzoeker verklaart hierover initieel dat zijn baas hem maar weinig kon bij helpen en dat hij dacht dat het beter was dat zo weinig mogelijk mensen op de hoogte waren van wat er gebeurde, maar later gevraagd of hij niet dacht dat als zijn baas op de hoogte was gebracht van zijn problemen hij er misschien begrip voor had opgebracht en hem eerder laten stoppen, verklaart verzoeker: *“Ik denk van wel als ik het had gezegd had hij wel begrip gehad. Aan de andere kant tijdens de telefoon zeiden ze dat ze mijn vrouw in de gaten hielden (...) Ik zag geen andere oplossing”* (NPO verzoeker, p. 19). De vaststelling dat verzoeker al die tijd bleef doorwerken, zonder noemenswaardige voorzorgsmaatregelen te nemen en zonder zelfs zijn baas in te lichten, waarvan hij zelf verklaart dat hij hiervoor begrip zou opgebracht hebben indien hij op de hoogte was, is een verdere indicatie van ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen. Er kan immers redelijkerwijze aangenomen worden dat hij, indien hij zich daadwerkelijk bedreigd voelde door een groepering als de Farc, en hij tweemaal aan een blokkade werd tegengehouden en daarna fysiek belaagd en telefonisch bedreigd hij eerder een oplossing zou hebben gezocht om hieraan te ontkomen en minstens zijn baas zou hebben ingelicht zodat hij desnoods vroeger zijn ontslag kon nemen en Meta of Colombia verlaten, indien hij geen andere oplossing zag omdat zij ook verzoekster in de gaten zouden houden. De vaststelling dat hij dit niet heeft gedaan en het feit dat hun paspoorten al werden aangevraagd in mei 2023, meer dan een maand voor de bedreiging in het park, en zij deze paspoorten kregen in juli en pas een maand later vertrokken omdat zij de brommer en auto van verzoeker moesten verkopen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de problemen met leden van de Farc op fundamentele wijze.

Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen geen specifieke voorgeschiedenis van problemen met gewapende groeperingen, noch zijn er volgens hun verklaringen verwanten of kennissen die banden hebben de Farc. Er is dus geen enkele concrete aanleiding waarom de Farc verzoeker zou vragen om een pakketje voor hen te vervoeren en verzoeker verklaart uitdrukkelijk zelf niet te weten waarom hij hiervoor werd gevraagd (NPO verzoeker, p.11). Verzoekers kunnen bijgevolg evenmin verklaren waarom de Farc leden een wildvreemde zoals verzoeker tot tweemaal toe zouden toevertrouwen met een opdracht, die volgens verzoeker verband hield met hun illegale activiteiten.

Verzoekers voeren geen ernstig verweer tegen de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing op basis waarvan terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt besloten. Zij beperken zich immers tot het volharden in verzoekers asielrelaas en een theoretisch betoog inzake de beoordeling van geloofwaardigheid in asielzaken en de stelling dat verzoeker heeft verteld wat hij wist. De loutere volharding in wat op gemotiveerde wijze als ongeloofwaardig is bevonden, zonder in te gaan op de vele pertinente vaststellingen en afwegingen in de bestreden beslissingen die tot deze conclusie hebben geleid, is uiteraard geen dienstig verweer. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen en er kan slechts worden vastgesteld dat verzoekers daartoe in gebreke blijven. Waar verzoekers verwijzen naar de veiligheidssituatie in Colombia en de aanwezigheid van geweld door gewapende groeperingen en daarbij stellen dat het voor zich spreekt dat verzoeker zeer voorzichtig tewerk ging en niemand in vertrouwen nam en het hem niet kwalijk kan genomen worden dat hij over zijn problemen niet sprak met collega's en zijn baas, beperkt verzoeker zich tot het louter tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal zonder daarbij enig concreet element aan te reiken op basis waarvan kan blijken dat daarbij is vertrokken van verkeerde feitelijke vaststellingen of dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken door de commissaris-generaal. Waar verzoekers nog stellen dat er slechts één weg voorhanden is en de commissaris-generaal verwijten niet vertrouwd te zijn met de plaatsgesteldheid, strookt dit niet met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waar hij verklaarde dat hij na de tweede confrontatie “soms de normale route soms een andere route” nam als voorzorgsmaatregel en waaruit blijkt dat er, in tegenstelling tot wat zij in het verzoekschrift beweren, wel degelijk meer dan één weg was.

Bijkomend wordt ook vastgesteld dat verzoekers verklaringen bij de DVZ en het CGVS (onderling) niet consistent blijken te zijn met betrekking tot de locatie waar de derde bedreiging plaatsvond en de wijze waarop de verzoeker telefonisch werd benaderd. In de bestreden beslissingen wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“Tot slot kan nog opgemerkt worden dat u bij de registratie van uw asielverzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u de derde maal ook ‘opnieuw onderweg’ naar Puerto Gaitán werd tegengehouden (zie Vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ d.d. 11.09.2023 vraag 3.5), terwijl u aan het CGVS liet verstaan dat u de derde maal in Puerto Gaitán zelf werd benaderd (CGVS p.12). Ook vermeldde u destijds de dreigtelefoontjes die u van de genoemde A. zou gekregen hebben vreemd genoeg niet (zie Vragenlijst CGVS), maar deed uw partner dit wel. Zij stelde echter dat deze A. naar ‘iemand’ belde die op zijn beurt de telefoon aan u gaf (zie Vragenlijst CGVS d.d.11.09.2023 vraag 3.5), waar u dan weer aangaf dat u altijd op uw privénummer werd opgebeld (CGVS p.13). Dergelijke inconsistenties doen onvermijdelijk eveneens verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven”*. Verzoekers laten deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid.

Voorts dient eraan herinnerd dat Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door *“niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of*

ernstige schade”. Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming door de staat of partijen of organisaties die de staat vertegenwoordigen of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt dit in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Niet vereist is dat de bescherming geboden door de Staat absoluut is, maar deze moet wel voldoen aan een aantal kwaliteitsvereisten om in overeenstemming te zijn met artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet. Overheidsbescherming moet doeltreffend en niet-tijdelijk van aard zijn, wat moet worden beoordeeld niet alleen in het licht van de algemene situatie in het land van herkomst, maar ook de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming (EUAA, *“Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis”*, Second Edition, January 2023, p. 131-133). Bescherming door de overheid moet ook in de praktijk toegankelijk zijn voor de verzoeker om internationale bescherming.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er een uitgebreid wetgevend kader bestaat in Colombia voor de bescherming van burgers tegen gemeenschappelijke criminaliteit als ook tegen geweld afkomstig van gewapende groeperingen en dat een aantal overheidsinstanties bestaan waarop burgers hiervoor beroep kunnen doen, waaronder de Fiscalía General de la Nación (FGN) (het kantoor van de Openbare Aanklager), de Defensoria del Pueblo (het bureau van de Ombudsman). In de beschikbare landeninformatie wordt het openbaar ministerie in Colombia als relatief professioneel omschreven maar bronnen geven ook aan dat de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van het rechtssysteem achteruit is gegaan in de periode onder de voormalige president Duque. De Fiscalía is overbelast en de procedures nemen veel tijd in beslag, maar dit neemt niet weg dat er een mogelijkheid bestaat om klacht in te dienen en beschermingsmaatregelen te vragen. Een klacht kan zowel schriftelijk als mondeling en voor bepaalde misdrijven ook online gebeuren en de status van de klacht kan worden geraadpleegd via de website van de Fiscalía. Hoewel het rechtssysteem in Colombia blijft kampen met corruptie en het vertrouwen in justitie laag is en de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten te vervolgen en alle daders veroordeeld te krijgen, blijkt uit de beschikbare landeninformatie (UNHCR, *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*, August 2023, p. 34-35, CEDOCA, COI Focus. *Colombia. Beschermingsmogelijkheden door de overheid*, 14 mei 2024, EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022, p. 127-139, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht, p. 50-62) niet dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. Door louter te poneren dat de Colombiaanse overheid niet in staat is zijn burgers te beschermen tegen het geweld en te citeren uit een passage van het Nederlands Ambtsbericht over de vredesinitiatieven van Petro waarin wordt gesteld dat de Paz Total heeft geleid tot een afname van gewapende confrontaties tussen Colombiaanse strijdkrachten en illegale gewapende groeperingen in 2023 maar niet tot een volledige stop van de gevechten tonen zij het tegendeel niet aan. Het is bijgevolg aan verzoekers om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Colombiaanse overheden zou wenden om bescherming te vragen.

In dit verband wordt op goede gronden in de bestreden beslissingen overwogen dat *“Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat u Colombia verliet zonder daar bescherming te zoeken bij de autoriteiten. U verklaart op geen enkele wijze hulp gezocht te hebben of naar de autoriteiten te zijn gestapt, noch na de eerste confrontatie met de FARC, noch na de daaropvolgende confrontaties en bedreigingen. U gaf aan dat u niet wist tegen wie specifiek u een klacht moest indienen (CGVS, p. 10). Nochtans beschikte over een telefoonnummer gezien de genoemde A. u vijf maal opbelde met hetzelfde nummer (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom u het nummer niet kon aangeven bij de autoriteiten in het kader van een klachtprocedure gaf u voorts de vage en weinig overtuigende uitleg dat in Colombia simkaarten zonder identiteitskaart kunnen worden gekocht (CGVS, p. 20). Wat uw verklaringen betreft dat dergelijke klachten, tegen groeperingen, bovendien vaak ongestraft blijven (CGVS, p. 10, 11 & 14) dient te worden gesteld dat ook deze niet kunnen volstaan. Dat de autoriteiten u niet zouden kunnen bijstaan, is immers louter een veronderstelling die u op geen enkele manier hard maakt. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. U hebt niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is. Het spreekt namelijk voor zich dat u in Colombia geen bescherming kan krijgen indien u daar zelf niet om vraagt.”* Verzoekers betwisten niet dat zij op geen enkel ogenblik zich tot de Colombiaanse autoriteiten hebben gewend om bescherming te vragen of daartoe een poging hebben ondernomen. De vaststelling dat verzoekers zelfs geen poging hebben ondernomen om bescherming te bekomen vanwege de Colombiaanse autoriteiten doet *in casu*, mede in het licht van het voorgaande, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen over de beweerde problemen met de Farc. Verzoekers algemene betoog dat de Colombiaanse overheid niet in staat is zijn burgers te

beschermen tegen het geweld, volstaat niet om aannemelijk te maken dat het in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Colombiaanse overheden zou wenden om bescherming te vragen.

De door verzoekers neergelegde identiteitskaarten en paspoorten tonen hun niet betwiste identiteit en nationaliteit aan maar zijn verder niet relevant voor de beoordeling van de door hen aangevoerde vervolgingsfeiten en kunnen dus ook geen ander licht werpen op bovenstaande analyse.

Er dient te worden vastgesteld dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoekers het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund. Verzoekers louter theoretische betoog inzake het voordeel van de twijfel en de impact van bedrieglijke verklaringen doet hier niet anders over besluiten. Gelet op het feit dat verzoekers beiden reeds meerderjarig waren bij aankomst in België is hun betoog inzake de bewijslast in gevallen van niet-begeleide minderjarigen niet dienstig. In zoverre zij nog betogen dat onvoldoende rekening werd gehouden met hun jonge leeftijd en daarbij wordt gewezen op het feit dat verzoekster 20 jaar was toen zij Colombia verliet, maken zij verder niet duidelijk hoe hun leeftijd een impact heeft gehad op hun verklaringen en waaruit kan blijken dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van hun verklaringen onvoldoende rekening zou hebben gehouden met hun leeftijd. Waar zij nog stellen dat dient rekening gehouden te worden met de hoedanigheid van niet-begeleide minderjarige, kan slechts worden vastgesteld dat beide verzoekers reeds meerderjarig waren toen zij Colombia verlieten. Dit betoog kan bijgevolg niet tot een ander besluit leiden.

In acht genomen het geheel van verzoekers verklaringen en de door hen neergelegde documenten beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie over hun land van herkomst, dient te worden vastgesteld dat verzoekers niet aannemelijk maken dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij omwille van de door hen aangevoerde maar ongeloofwaardig bevonden problemen, vervolging riskeren in geval van terugkeer naar Colombia.

Hierboven werd vastgesteld dat verzoekers hun problemen met de Farc niet aannemelijk maken omdat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Verzoekers betoog dat verzoeker een risicoprofiel heeft nu hij ervan verdacht wordt de Farc verraden te hebben is bijgevolg niet dienstig. Verzoekers maken bijgevolg ook niet aannemelijk dat zij omwille van problemen in het verleden met deze groepering in geval van terugkeer door deze of andere gewapende groeperingen geviserd dreigen te worden. Er zijn verder geen indicaties en verzoekers tonen dit ook niet aan dat personen die vanuit Europa terugkeren naar Colombia nadat hun verzoek om internationale bescherming werd afgewezen louter omwille van dit verblijf in Europa vervolging of ernstige schade riskeren. Waar zij nog betogen dat een toekomstgerichte beoordeling vereist is kan worden volstaan met te verwijzen naar het voorgaande waaruit is gebleken dat de door verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn en dat zij verder ook geen andere concrete elementen aanbrengen op basis waarvan aannemelijk gemaakt wordt dat zij in geval van terugkeer naar Colombia aan vervolging of ernstige schade dreigen onderworpen te worden.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

5.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zij hun problemen voor hun vertrek uit Colombia niet aannemelijk hebben gemaakt.

In zoverre verzoekers verwijzen naar de humanitaire en economische omstandigheden in Colombia herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat*

het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat er sprake is van een zeer precaire socio-economische en humanitaire situatie in Colombia in het algemeen of het departement Meta in het bijzonder, laat staan dat deze werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. *In casu* blijkt niet dat verzoekers in deze context persoonlijk worden gevisieerd of dat zij behoren tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekers tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Colombia op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. *In casu* blijkt uit hun verklaringen dat verzoekers tot kort voor hun vertrek werkten in Colombia en dat zij perfect in staat waren in hun levensonderhoud te voorzien en kan uit niets blijken dat zij in geval van terugkeer hiertoe niet langer in staat zouden zijn.

Verzoekers tonen met hun algemeen betoog geenszins aan dat zij omwille van de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Colombia in een situatie van extreme armoede zouden belanden en aan een ‘onmenselijke behandeling’ in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zouden worden onderworpen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekers maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

5.3. Opdat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*” van augustus 2023, CEDOCA, “*COI Focus Colombia: veiligheidssituatie*” van 20 november 2023 en EUAA, “*Colombia Country Focus*” van december 2022 wordt in de bestreden beslissingen het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia: “ *Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP*

geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARCEP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebelligroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang. Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebelligroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's. De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidsstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde

vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken”.

Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het departement Meta blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt daar grotendeels gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Verder zijn er in het departement doelgerichte aanvallen op ex-Farc-strijders, die resulteren in een hoog aantal moorden die op individuele basis worden gepleegd. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit de bespreking van veiligheidsincidenten en conflicten in het Algemeen Ambtsbericht blijkt dat het departement Meta weliswaar een aanwezigheid kent van gewapende groeperingen maar wordt dit departement niet vermeld in de lijst van regio's waar sprake is van conflicten met voortdurende confrontaties tussen de actoren dan wel gevechten met hoge intensiteit maar wel in de lijst van gebieden waar in 2023 groeperingen naast elkaar bestonden zonder dat er onderling gevochten werd (Algemeen Ambtsbericht, p. 39-40). Ook uit het door verzoekers geciteerde reisadvies van de Nederlandse overheid kan niet worden afgeleid dat in het departement Meta sprake is van een situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Hieruit kan enkel blijken dat het advies 'alleen noodzakelijke reizen' geldt voor het departement Meta omdat er gewapende groepen en drugs- en smokkelbendes actief zijn, er ontvoeringen plaatsvinden en er landmijnen liggen. Het reisadvies maakt voor het departement verder geen melding van willekeurig geweld noch bevat het anderszins informatie die relevant is voor de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet op de situatie in Colombia en verzoekers regio van bestemming.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in het departement Meta is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Verzoekers betoog inzake de persoonlijke omstandigheden die voor de toepassing van deze bepaling in aanmerking dienen te worden genomen op grond van de rechtspraak van het Hof van Justitie hierover inzake de toepassing van artikel 15 (c) van de Kwalificatierichtlijn, dat het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld vereist zoals reeds aangehaald, is bijgevolg niet dienstig.

6. Met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekers blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan dus niet worden bijgetreden.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. POLLET